

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18.

Den 15de Juni 1890.

39te Aargang.

Tale af Ældste Adolph Anderson,

holdt i Kjøbenhavn den 20de April 1890.

Jeg føler min Ringhed i at repræsentere det herlige Værk, som Gud vor evige Fader har paabegyndt paa Jorden i denne Tid og Slægt, hvilket er kaldet af Apostlen Tidens Fjldes store Husholdning, der skal samle Alt under et Hoved i Kristo. I det jeg hentyder til denne Husholdning, saa drages mit Sind tilbage til de Tider, da Gud havde Apostler og Profeter paa Jorden, hvilke administrerede i den Højestes Navn til Salighed for baade Levende og Døde. Ja, om vi gaa tilbage til hvad vi kalde Begyndelsen, saa ville vi finde, at Gud lagde en stor Interesse for Dagen i Menneskets Belsærd og Lykke, thi vi ere underrettede om, at han selv udjaaede den gode Sæd medens Fader Adam og Moder Eva vandrede i Ufshydighed i Edens Have.

Bed jaaledes at reflektere over den Almægtiges Handlemaade med Mennesket, saa komme følgende poetiske Ord til mine Tanker:

„Sæden udjaaes ved Morgengry,
Og medens Solen staar højt over Sky,
Sæden udjaaes ved Aftentid,
Ja, da naar Stjernerne vinke blid.“

Lad os først tage i Betragtning den sande og levende Gud, thi om vi lære at kjende ham jaaledes som han er, saa ere vi berettigede til det evige Liv, ifølge Skrifterne. Denne Gud har uindskrænket Magt baade i Himmelen og paa Jorden, og jaaledes kan han til hvilken som helst Tid besøge denne Jord, hvorpaa vi bo, og meddele til dens Indvaanere sin velbehagelige Vilje, eller med andre Ord: udjaa den gode Sæd — Livets Principer. For at bevise denne Paastand vil jeg henlede Eders Opmærksomhed paa den Periode, som Moses kalder den sjette Dag.

Om vi tænke os hensatte i Faderens Nærhed paa den fjerne Fortid, da „Alt var saare godt“ og Jorden iført sit Blomsterflor, samt Træerne prydede med lovrige Kroner, i hvilke Lovsange

høortes fra den Mangfoldighed af levende Skabninger, som der bevægede sig. Jaa ville vi ogsaa høre disse betegnende Ord af ham, som havde skabt og dannet alle Ting: „Fader os gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse, og de skulle regjere over Havets Fiske og over Himmelsens Fugle og over al Jorden og over Alt, som kryber paa Jorden. Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem.“ Disse Ord, udtalte af den store Elohim, ville uden Tvivl overbevise den tænkende Mand og Kvinde om, at der i Virkeligheden eksisterer en personlig Gud; thi man behøver blot at betragte Mennesket, og da overtydes vi om, at det er et organiseret Væsen, hvilket bestaar af Aand og Legeme, som tilsammen udgjør Sjælen. Naturen selv vidner om den Kjendsgjerning, at Lige frembringer Lige, ja, vi kunne i Sandhed sige, at der findes ingen Undtagelse. Følgeligvis, naar Gud skabte Mennesket i sit Billede, jaa er det i Lighed med ham, hvilket ogsaa stadfæstes af Skriften, som siger: „Den ganske Slægt er af et Blod“, og vi ere alle enige om, at Mennesket har sin Oprindelse fra Gud. Tiden vil ikke tillade mig at indgaa paa Enkeltheder med Hensyn til Guddommen og Menneskets Forbindelse og Slægtskabsforhold med de himmelske Væsener; dog vil jeg i forbigaaende bemærke, at Moses tilligemed halvfjerdsindstyve af de Eldste i Israël, bestuude Herren paa Sinai Bjerg og hørte hans gjennemtrængende Røst. Profeten Esaias saa Herren sidde paa en ophøjet Trone og hørte de himmelske Hærstærer udbryde: „Hellig, Hellig, Hellig er den Herre Zeboath; al Jorden er fuld af hans Ære“. Mange Skriftsteder i det gamle Testamente kunde citeres vedrørende denne Paastand, men lad os

komme ned til den Tid, da Verdens Frelser aabenbarede sig som Guds Søn iblandt Judæ Hus. Han siger: „Hvo som har seet mig har seet Faderen.“ Paulus bærer Vidnesbyrd om Kristus saaledes: „Han er Herlighedens Afglands og Faderens udtrykte Billede.“

Denne Gud, som saaledes i Ordets fulde Betydning er vor Fader, har udvist fra Tidens Begyndelse, at han er i Besiddelse af faderlige Følelser til alle Mennesker, navnlig tilkjendegives dette deri, at han personlig har givet Undervisninger eller ogsaa, at han har sendt Engle, som ere tjenstgjørende for dem som skulle arve Salighed, til den faldne Menneskeslægt her paa Jorden, for om muligt at drage den til sig igjen. Men fornemlig udviser han sin Faderkjærlighed deri, at han sendte sin Søn den Enbaarne til Verden, for at frelse det som uden hans Komme var fortabt, og dette ville vi mærke, at han gjorde i Midten af Tiden, eller med andre Ord, som Sangeren siger: „Medens Solen stod højt over Sky“. Ja, ved Frelserens Komme i Rødet og den store Opfrelse, som han gjorde, blev Grundvoldden lagt til evig Lyksalighed for alle Adams Børn. Og vi kunne med fuld Berettigelse sige, at da blev den virkelige Sæd udjaaet eller plantet, som med Tiden ikke alene skulle spire frem, blomstre, udflyde og modne, men tilsidst samles i Loden og blive den sande Bederbægelse, Næring og Belønning for Alle, som udstrakte deres Segel for at høste.

Se hvorledes vor dyrebare Frelser vandrer omkring ene og forladt. Se hvorledes han taler Trøstens Ord til de Sorgende og af Sygdom betnngede. Se hvorledes han fremstiller sig for Johannes den Døber ved Jordans Flod, for at modtage Daabens Ordinance af

ham, og ligesaa hvorledes den Hellig-
aand i en Dues Vignelse kommer ned
over Jesus, naar han stiger op af Van-
det, og Røsten fra Himmelen erklærer:
„Denne er min Son den Eftelste, i
hvilken jeg har 'et Velbehag“. Saale-
des viste Guds enbaarne Son alle Jor-
dens Indvaanere den eneste af Gud
anerkjendte Daab, af hvilken Arv-
ag der ikke burde eksistere nogen Tvistig-
heder iblandt Menneffene i saa Hen-
seende. Efter denne hellige Handling
begynder vor Frelser sin offentligte
Virksomhed iblandt Jøderne, og vi
finde ham ved den galilæiske Søes
Bredder vidne om sin Faders Godhed
og Magt, som vistnok havde den ønske-
lige Indflydelse over Nogle, hvilket
fremgaar deraf, at han siger til Fiskerne:
„Kommer og følger mig og jeg vil
gjøre Eder til Mennefte-Fiskere.“ Til
disse, som vare villige at følge ham,
finde vi at han gav den fornødne Un-
dervisning angaaende Livets evige ufor-
anderlige Plan, og endelig overdrog
til dem guddommelig Myndighed, idet
han siger: Jeg giver Eder Himmeriges
Riges Nøgler, hvad I binde paa Jor-
den det er bundet i Himmelen, og hvad
I løse paa Jorden det er løst i Him-
melen. Han sendte dem ud to og to
og sagde: „Gaa ikke til Hedningernes
Steder, men gaa til de fortabte Faar
af Israels Hus, og forkynd dem at
Guds Rige er nær“.

Men hvorledes blev de modtagne af
det jødiske Folk? Jo, de bleve ringe-
agtede og forfulgte fra det ene Sted og
til det andet, ligesom Mesteren selv,
hvorefter Jøderne paadrog sig den Al-
mægtiges Mishag og paastyndede Fuld-
endelsen af den Skjæbne, som ventede
dem. Dog vare de ikke i Uvidenhed
desangaaende, thi Profeterne havde
tydelig forudsigst hvad der skulde veder-
fares dem, om de forkastede den sande

Messias, og Frelseren selv havde ved
mange Lejligheder advaret dem om de
Trængsler, som skulde komme over dem;
som en Følge af Uhygighed. Navnlig
ville vi mindes hans Ord paa Bjerget,
da han stod og betragtede den gamle
Stad Jerusalem. Han siger: Jerusalem!
Jerusalem! som ihjelslaar Profeterne
og stener dem, som ere sendte til dig,
hvor ofte vilde jeg forsamle dine Born,
ligervis som en Høne samler sine Ky-
linger under Vingerne, men I vilde
ikke. Se, Eders Hus skal lades øde,
og der skal ikke lades Sten paa Sten
af Eders Tempel, men nedbrydes alt-
sammen.

Lad os følge Begivenhedernes Gang.
Vor Frelser i Forening med sine ud-
valgte Disciple fortsatte med at udsaa
den gode Sæd, eller at forkynde det
evige Evangelium til Gjendomsfolket,
men tilsidst blev Oppositionens Magt
saa stor, at det hele Folk forkastede
deres Konge og Gjenløser, og i det
afgjørende Øjeblik udraabte: „Korsfæst!
Korsfæst! ham, lad hans Blod komme
over os og over vore Born“. Efter
at Dødsdommen saaledes var udtalt
over Forløseren, finde vi ham paa
Korsfæst udbrøde: „Det er fuldbragt“,
hvorefter han gaar til Dødsriget eller
Mandernes Verden, for der at saa den
gode Sæd og give de Fangne Frihed.
Ved Morgengryet paa den tredie Dag
viser han sig for Kvinderne, som den
der havde sejret over Død og Grav,
og gav dem den glædelige Underretning,
at han vilde møde med sine Disciple
paa et andet Sted, for endnu yder-
ligere at forklare for dem Frelsningens
Plan i sin Udstrækning, hvilket han
fortsatte med indtil han forlod denne
Verden og gif til sin himmelske Fader
med Løfte om Tilbagekomst og et be-
hageligt Gjenhyn paa den Tid, naar
Hveden skulde samles i Loden.

Ti Dage derefter finde vi Apostlene forsamlede i Jerusalem, ifølge Bestemmelse, for at oppebie Opfyldelsen af den Forjættelse som var giben til dem om den Helligaands Gave og Kraft. De bleve ikke stufede i deres Forhaabninger, thi Aanden kom over dem i en saadan Grad, at de talede i forskjellige Tungemaal og vidnede om den sande Messias samt de Principer, som vare indbefattede i Evangeliet. De forsamlede Skarer forundrede sig storligen over hvad de saa og horte, ja ikke mindre end tre tusinde Sjæle bleve saa grebne ved Apostlenes Vidnesbyrd, at de fremstillede følgende Spørgsmaal: „I Mænd og Brødre, hvad skal vi gjøre, for at blive salige?“ Apostelen Petrus staar frem og taler, som En der havde Myndighed og siger: „Omverder Eder og hver af Eder laade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle saa den Helligaands Gave. Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilkeomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil.“ Disse, som viste Lydhighed til Apostelens Raad, idet de lode sig døbe til Syndernes Forladelse, modtog den Helligaands Gave, hvilken foraarsagede, at de vare af et Hjerte og et Sind, som Apostelen siger: de havde alle Ting tilfælles. Denne store Fremgang og de mirakuløse Kræfter, som saaledes demonstreredes til Apostlene, indgød i deres Sjæl sandsynligvis stor Trost og Opmuntring, men det varede ikke længe førend de Skriftkloge og Farisæerne anstrængte sig paany, for at hindre Evangeliets Indfyldelse og Fremgang, som havde til Følge, at Apostlene besluttede imellem sig selv, formedelst den Helligaands Vidnesbyrd, at ophøre med deres Virksomhed iblandt Jøderne og gaa til Hedningerne. Men mine elskelige Ven-

ner! mærk Følgerne. Ikke før var Evangeliets Røst forstummet iblandt det jødiske Folk, førend de romerske Hærskarer omringede den gamle Stad Jerusalem, og førte Jøderne, som en Nation, i Landflygtighed, og tillige nedbrød det gamle Tempel, som en Opfyldelse af Frelserens Ord: „Der skal ikke lades Sten paa Sten, uden den jo skal nedbrødes.“

For en Tid syntes Apostlene at vinde Yndest iblandt Hedningerne og Evangeliet at gjøre Fremgang; thi rettænkende Mænd og Kvinder, forenede sig med Kristi Kirke og gjorde sandsynligvis meget for Udbredelsen af Sandheden iblandt Slægtninger og Venner. Men idet at Evangeliet saaledes vandt Indfyldelse iblandt dette Folk, saa begyndte den samme Aand, som inspirerede de jødiske Præster, ogsaa at opirre de ledende Mænd i det romerske Rige samt Folket i Almindelighed, indtil at det gik saavidt, at mange af de Hellige bleve kastede for vilde Dyr, og paa andre Maader mishandlede og udryddede, medens andre søgte sin Tilflugt i Jordens Huler og Kløfter for at undgaa den frygtelige Forfølgelse, som rasede imod dem. Heri ser vi Opfyldelsen af Profetierne, thi det var sagt for Aarhundreder tilbage i Tiden, at Jeruslaim — den romerske Magt — skulde føre Krig imod de Hellige og saa Overhaand over dem, indtil den Gamle af Dage skulde komme, og Ketten blive giben til den Højstes Hellige.

At Kristi Kirkes Organisation blev opløst ved Enden af det første Aarhundrede er et Faktum, som Historien tydelig paaviser, og derfor vil jeg ikke optage megen Tid med at tale om disse jørgelige Begivenheder, men vil nu henlede Eders Opmærksomhed paa Følgerne af, at den romerske Regjering forkastede det himmelsendte Budskab og

udgød Apostlers og Profeters Blod. For det første finde vi, at Riget blev splidagtigt med sig selv, og blev fordelt i to Riger, og for det andet, at disse Riger i Overensstemmelse med Profeten Daniels Vidnesbyrd desangaaende.

Efter at disse Tildragelser havde fundet Sted, kunne vi med Rette sige, at den Tid tog sin Begyndelse, hvorom Profeten Esaias udtaler sig saaledes: „Mørket skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene“; thi netop da begyndte Menneskene at vælge sig Lærere i Hobetal, hvilke prædikede saadanne Værdomme som kildrede i Folkets Øren, hvorved de evige uforanderlige Sandheder aldeles bleve forglemte og menneskelige Anordninger antagne. Vi kunne ogsaa med god Grund sige, at ikke alene i religiøs Henseende blev Folkets Sind formørket, men ogsaa i Henseende til Kunst og Videnskab. Lagtet denne Tilbagegang i den menneskelige Intelligence, havde Herren et vaagent Øje over Nationerne, og lod en og anden, ja at sige, lysende Stjerne fremtræde paa den mørke Horizont, for derved i det mindste at vedligeholde Erkendelsen af sin Størhed og Magt. Fornemlig ønsker jeg at fremhæve Luther, Melancthon og Wesley som Korfjæmpere for Sandhed og Ret, saavidt som de forstod og omfattede samme. Se med hvilken Frimodighed vor store Reformator Martin Luther fremtræder i Worms og mange andre Steder, hvor han forsvarede sig, ja, vi kunne sige, med en Løves Frimodighed, og derfor vil han modtage en Retsfærdigs Løn. Omendkjøndt han ikke annamtede Evangeliets Fylde i denne Verden, ja vil han, uden Tvivl, med Glæde antage samme i en mere fuldkommen Sfære — Aandernes Hjem — og derigjennem vil han, i Forening med mange Andre, der have bobet Alt

for deres Overbevisning, skine som Stjerner paa den udstrakte Befæstning, paa den Dag, naar Retten skal sættes og Bøgerne oplades.

Det Arbejde, som disse Reformatorer udførte, var en Begyndelse til det store Værk, som i de sidste Dage skulde udføres iblandt alle Folk, thi ved dem blev meget Lys bragt ind i Verden og Frihed givet til mange Nationer, som forud vare under Fortrykkelse. I alt dette kunne vi tydelig se Herrens Haand og vise Styrelse, thi han er den, som giver Magt og Indflydelse til Individer og Folk, og igjennem dem udfører sine Hensigter paa Jorden. Af denne Aarsag ville vi sige, at det var Gud som inspirerede Columbus til at søge efter et Land i det fjerne Vest, men se hvilke Gjenvordigheder han havde til at igjennemgaa begrundet paa hans Tanker og Hensigter i saa Henseende, dog formedelt Udholdenhed overbåndt han de Vanfeligheder, som stilledes paa hans Vej, hvorved han blev i Stand til ikke alene at begynde Rejsen, men ogsaa at opnaa Maalet for sin Bestemmelse; thi han fandt ikke alene det herlige Land Amerika, men ogsaa et Folk, som, hvad Karaktertræk angik, vidnede om israelitisk Herkomst. Da han kom tilbage til Spanien og frembragte nogle af Landets Ejendommeligheder tilligemed den røde Mand, saa blev hans Folk slaact med stor Forundring, og Nyhederne spredte sig over hele den civiliserede Verden. Følgerne bleve, at Hundreder og Tusinder af de Fortrykte iblandt mange Folk ogsaa styrede deres Kurs mod det vestlige Kontinent, hvor de begyndte at dyrke Jorden og berede sig selvstændige Hjem, og med Tiden erklærede sin Uafhængighed fra alle Nationer, samt indførte en Konstitution eller Grundlov, som indholdt Principer af fuldstændig Handelfrihed og Rettighed

at tilbede den Almægtige paa hvilken somhelst Maade ethvert Individ ønskede.

Marjagen til denne frie og uafhængige Grundlov var den, at disse som indførte den vare komne ud fra Undertrykkelse og Trældom, og derved havde de lært at paaskjønne Frihed og Selvstændighed. I Forbindelse med dette ville vi erkjende, at det var Herren, som inspirerede disse Grundlovsstiftere til et saadant ædelt Foretagende, thi derved blev en endnu nderligere Forberedelse gjort for Jesu Kristi Kirkes Oprettelse i en nær Fremtid. Saaledes arbejder vor himmelske Fader efter vel beregnede Planer og Beslutninger, og ingen Magt kan hindre hans Hensigters Gjennemførelse.

Lad os nu følge Historien fra denne Tid og indtil Aaret 1820, og hvilke Mærkværdigheder ville vi da opdage? Jo, vi ville da finde den unge Mand, Joseph Smith, højet paa sine Aar enjont i den stille Skov med Blikket vendt mod Herlighedens Trone, bedende til Afvaderen om Raad og Vejledning med Hensyn til hvilken af de mange Troesbekjendelser, som dengang eksisterede havde Sandheden til Fuldkommenhed. I det han saaledes var fordybt i Refleksioner og hjmhyg Bøn, saa iagttaget han i det Fjerne Herlighedens Gysstraaler frembryde, hvilke trængte sig igjennem Rummet indtil de belyste Skoven, hvori han befandt sig. Og hvad mere? Jo, Faderen og Sønnen staar foran ham omgivet af en Glans, som langt overgik Solen ved Middagstid, naar Himmelen er klar. Med et venligt Blik opløstet Faderen selv sin Haand og peger paa sin enbaarne Søn med følgende Ord: „Denne er min Søn den Elskelige, hører ham!“ Verdens Frelser siger, som Svar paa Unglingens oprigtige Bøn: „Ingen

af de nuværende Troesbekjendelser har Evangeliets Fylde, men om Du vil holde Dig ren, saa skal Du i min egen belejlige Tid blive et Medskab i min Haand til at paabegynde Tidernes Fyldes store Husholdning.“ Efter denne Erklæring forlod de himmelske Bæfener Joseph med en fuldkommen Overbevisning om, at alle Troesjamfund vare mere eller mindre afvigende.

I Aaret 1830 blev, formedelt Guds Aabenbarelse og Kraft, Jesu Kristi Kirke organiseret paa Jorden ved Profeten Joseph, som da havde modtaget Præstedømmets Nøgler og var saaledes berettiget til at prædike Evangeliet i dets Fuldhed, og forrette alle Ordinancer tilhørende samme. Saaledes begyndte endnu engang Evangeliets Sæd at udjaaes iblandt Mennekens Børn, og Resultatet kjender de fleste af Eder, dog vil jeg sige, at Tusinder af tænkende Mænd og Kvinder have forladt deres Fædres Tro og annammet Jesu Kristi Evangelium i denne Tid og Slægt, og ere samlede tilfammen i Ephraims Dale paa Josephs Arveland, i det utrykkelige Djemed, at blive mere bekjendte med den altomfattende Frelsningsplan, som blev lagt i Evigheden af Gud — alle Mennekfers Fader, og som saadan er den i sig selv evig og uforanderlig.

Det er en sand Glæde og Tilfredsstillelse til mig, at have den Overbevisning, at Gud lever, at han har igjen talet fra Himmelen til Jorden, og at han viste sig som en fuldkommen herliggjort Person for Profeten Joseph, og saaledes have vi atter Profeters og Apostlers Vidnesbyrd stadfæstet, nemlig, at Gud i Virkeligheden er et personligt Væsen, og en hjærlig og søm Fader til den hele Mennekesslægt. Jeg bevidner for denne Forsamling, at Jesu Kristi Evangelium er igjengivet

med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser ligesom fordem, og med Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed opfordrer jeg Alle, som her ere forsamlede, der endnu ikke have antaget Sandheden, at tro paa den sande og levende Gud, at omvende Eder fra Synd, at blive døbt med Jesu Kristi Daab til Syndernes Forladelse, og at modtage den Helligaands Gave ved Hænders Paalæggelse, thi derved ville

J ikke alene blive Medlemmer af Kristi Kirke, men ogsaa lægge en Grundvold for Eders fremtidige Udvikling, Ophøjelse og evige Liv.

Til Slutning vil jeg sige: Maa Herren velsigne Eder mine Venner; maatte J vokse i Kundskab og Lys og desformedelst naar Tiden ikke er mer, vi der tilsammen maa lande i den sikre Havn, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Guds Aands Tilkjendegivelse.

Den Almægtige har i sin store Visdom anseet det for nødvendigt, at aabenbare til sine Børn paa Jorden mange herlige og vigtige Principer vedrørende dette saavel som det tilkommende Liv. Undertiden har han meddelt disse Tilkjendegivelser ved sin egen Røst; til andre Tider har han givet dem ved Engles Røst; undertiden have de blevet givne ved Inspirationens hvissende Stemme; til en anden Tid have de blevet udfoldede for det menneskelige Blik ved Urim og Thumim, og atter til andre Tider ved himmelske Syner. Profeten Joel synes at have en fuldstændig Forstaaelse med Hensyn til disse mirakuløse Kræfter, idet han skriver til Israelliterne om Fremtidens vigtige Begivenheder og Guds Bærts Udbredelse over Jorden, saa benytter han sig af følgende Forjættelse: „Og det skal ske derefter, at jeg vil udgøde min Aand over alt Kjød, og Eders Sønner og Eders Døtre skal profetere, Eders Eldste skal drømme Drømme, og Eders unge Karle skal se Syner.“

Denne Forjættelse drager Tanken frem i Tiden, paa den Dag, da, som en anden Profet siger: „Kundskab skal blive mangfoldig, og Alle skal kjende Herren, fra den Lille og til den Store“. Ifølge disse profetiske Vidnesbyrd skal der oprinde en lykkelig Periode paa Jorden, ja, aldeles saaledes som det var paa Stabelfens skønne Morgen, da Mennesket levede i Fred i den yndige Have, omgivet af Myriader af levende Skabninger, der bevægede sig i Fred og Harmoni, thi Guds Aand hvilede over Alt. Saaledes skal det ogsaa blive, naar Guds Aand igjen udgødes over alt Kjød. Ja, da oprinder den skønne Sabbathshvile for Guds Folk!

— Salige ere de Fredsommelige, thi de skulle kaldes Guds Børn.

Kristus.

Den 15de Juni 1890.

Den rette Inspiration.

Naar en Blind leder en Blind,
da falder de begge i Graven.

Sandheden af denne Udtalelse er saa tydelig, at Ingen med almindelig Forstand kan tvivle derpaa. I Særdeleshed burde den tildrage sig Opmaerkksomheden af dem, som ere interesserede i deres egen Saliggjorelse, thi om de folge en blind Vejleder, saa kunde de ikke undgaa de omtalte Resultater. Det er uimodsigeligt det vigtigste Arbejde her i Livet, at beredes for det tilkommende Liv, og derfor burde Ingen bortsaale Tiden med at famle i Mørke, ej heller at efterfolge menneskelige Vaerdomme og derved forglemme de Undervisninger, som ere givne ved guddommelig Inspiration, hvilke vi ene og alene kunne forlade os paa, og om vi efterleve dem, saa have vi den Forjaettelse at erholde det evige Liv. Uden guddommelig Myndighed og Inspiration er der ingen Kraft forenet med det Arbejde, som udføres af Lærere, hvilke gjøre Fordring paa at være sendte af Gud. Det er en Urimelighed at tro, at noget Individ kan administrere Evangeliets Ordinanncer til Menneskets Salighed uden Myndighed fra Gud, og denne kan Ingen være i Besiddelse af, medmindre han er kaldet af Gud ligesom Aaron, eller ved direkte Aabenbarelse. Uden Inspirationens Aand kan der ikke være nogen fuldstændig Kundskab om Jesu Misjons Guddommelighed.

I den hellige Skrift læse vi, at Vidnesbyrdet om Kristus er Profetiens Aand. At være i Besiddelse af Profetiens Aand er at være inspireret, og at være inspireret er at være vejledet ved den Helligaand. Hvorledes skulle Menneskene kunne uden Profetiens Aand bevidne, at Jesus er Kristus? Hvorledes kan en Person lede en Anden, medmindre han selv kjender Vejen? Hvorledes kan han kjende Jesus, uden at være i Besiddelse af Profetiens Aand, og hvorledes kan han nyde denne Aands Vejledning, uden at være inspireret af Gud?

„Hvilket Menneske veed det, der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saa veed og Ingen det, som er i Gud, uden Guds Aand. Og vi have ikke annammet Verdens Aand, men den Aand, som er af Gud, paa det vi kunne kjende, hvad der er skjænket af Gud; hvilket vi og tale, ikke med Ord, som menneskelig Visdom lærer, men med Ord, som den Helligaand lærer, idet vi tolke aandelige Ting med aandelige Ord.“ Inspiration og Myndighed er nødvendig for en Forkynder af Retsfærdighed. En Mand, som er kaldet af Gud ligesom Aaron, vil have Myndighed til at administrere de hellige Ordinanncer, men for at udføre disse, maa han have Kundskab desangaaende fornødelst Inspirationens Aand. Ved Guds Aand vil han forstaa det som er af Gud, og vil saaledes være kvalificeret til at administrere Evangeliets Ordinanncer. Saa-danne Kvalificationer kunne ikke erholdes i nogen Højskole, nej, de kunne ene erholdes paa den Naade, som den Almægtige har bestemt. Den Inspiration, som vidner om Sandheden, kommer fra Gud, og han giver den til hvem han ønsker.

Den af Gud bemyndigede Lærer har Rettighed til at give Løfter til dem, som annamme det evige Evangelium, og han lover Alle som søger efter Sandheden, at om de ville gjøre deres himmelske Faders Vilje, saa skulle de erholde et Vidnesbyrd om det sande Evangelium. Saaledes taler han som En der har Kundskab og Myndighed, og de Troende vilde, efter Lydighed til Guds Love, modtage en saadan Overbevisning og blive vejledet ved Guds Aand. Disse ere ikke Blinde der vejledes af Blinde, thi den Helligaand, ifølge Forjættelsen, er deres Husvaller, og Evangeliets Gaver og Betsignelser ere dem tildelte. Det er i Virkeligheden en Umulighed at kunne forstaa, hvorledes Rigets Evangelium skulle kunne prædikes til alle Folkeslag paa Jorden, uden at Mænd blive sendte af Gud, som ere i Besiddelse af Vidnesbyrdet om Kristus. Ingen Mand har Rettighed til at forvalte i en Andens Sted her i denne Verden, medmindre han har modtaget den lovmæssige Autoritet, og hvorledes skulle han da kunne forvalte i Herrens Navn uden den retmæssige Myndighed? Naar vi søge efter Salighed, saa burde vi handle vist og forstandigt, og bede til den Almægtige om Lys og Kundskab. Vi burde ikke søge det, som vi ikke forvente at finde. Vi kunne ikke med nogen gyldig Grund stride imod Inspiration fra Gud paa denne Tid og paastaa, at der ikke findes inspirerede Lærere samt at Aabenbarelse for længe siden har ophørt, uden at anerkjende at Mørke er almindeligt raadende med Hensyn til Saliggjorelsens Plan, og at „Blinde ere Blindes Vejledere.“

Ingen kjender det som er af Gud, uden Guds Aand. Ingen kan sige at Jesus er en Herre uden den Helligaand. Vi maa tilstaa, at Individider kunde formedelst Tradition sige, at Jesus er Kristus, men at sige det med en saft Overbevisning er umuligt uden at være inspireret fra det Høje. En Guds Tjener kan umuligt udføre en Mission paa Jorden antagelig i den Almægtiges Dje, uden Sandhedens Aand. Saadanne Personer, som tro Evangeliet og leve i Overensstemmelse med sammes Lærdomme, ere berettigede til en individuel Overbevisning, thi den Helligaand vil bære Vidnesbyrd til dem om Sandheden.

Men at modtage Kundskab paa den Maade som Herren har bestemt, er i vore Dage upopulært, og sølgelig ikke i Overensstemmelse med den moderne kristne Verdens Ideer, af hvilken Aarsag Lærere ere valgte i Hobetal, som prædiker saadanne Lærdomme som kildrer i Menneskenes Øren, og saaledes bliver de Blinde ledede af Blinde paa Vejen til Fordærvelse. Paa samme Tid ere der Mange, som have Mod til at følge guddommelig Vejledning, paa Grund af, at de have en Overbevisning om, at Jesu Kristi Kirke er organiseret paa Jorden i denne Tid med Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, i Overensstemmelse med de hellige Skrifter, ja, de bevidne at Præstedømmet er igjengivet til Jorden, og Vidnesbyrdet om Jesus stadfæster Sandheden deraf til de Oprigtige og Sandhedssøgende. Frugterne af Inspirationens Aand ere mangfoldige, og de som leve et helligt Liv glæde sig i samme. Hvis alle Mennesker vilde antage de Lærdomme, som findes i de hellige Skrifter, og give Agt paa den adbarende Røst som lyder, saa vilde de ikke alene have Vidnesbyrd om Jesus, men deres Glæde vilde blive fuldkommen og Saliggjørelse sikker.

Afsnng.

Følgende Brødre ere løste fra deres Missioner og afrejste med det Emigrantelskab som forlod Kjøbenhavn den 29de Maj sidstleden:

Ældste J. J. Carlsson fra Skaane Konference,
 Ældste James Paulsen fra Kjøbenhavns Konference,
 Ældste E. Willardsen fra Christiania Konference og
 Ældste L. Dahlquist fra Gøteborg Konference.

C. D. Fjeldsted,

Præsident for den skandinaviske Mission.

—
 Dette Aars andet Emigrantelskab, bestaaende af 158 Sjæle og 3 hjemvendende Missionærer, afgik fra Kjøbenhavn den 29de Maj Kl. 10 Aften, under Ledelse af Ældste J. J. Carlsson. Et lille Selskab af 12 Sjæle, tilligemed Ældste E. Willardsen, forlod Norge den 30te Maj. Begge Selskaber forenedes i England den 2den Juni og forlod Liverpool den 7de j. M. for at fortsætte Rejssen til deres Bestemmelsessted.

Konferencen i Aarhus den 10de og 11te Maj 1890.

Nærværende vare: Missionspræsident C. D. Fjeldsted, Konferencepræsident J. Jensen samt følgende Brødre fra Zion: F. P. Petersen, B. Petersen, M. A. Hansen, F. C. Michelsen, J. C. Bertelsen, N. Sørensen, A. J. Aagaard og S. P. Jensen. Forsøvrigt: det lokale Præstedømme og mange Hellige og Fremmede.

Følge de Beretninger som bleve givne havde et godt Arbejde blevet udført i Vinterens Løb, og 38 Personer havde forenet sig med Kirken ved Daab. Udsigterne for Evangeliets videre Udbredelse vare nogenlunde gode.

Brødrene fra Zion talte opmuntrende til de forsamlede Hellige og

Fremmede, men fornemlig blev Tiden benyttet af Præsident C. D. Fjeldsted, som talte belærende og paa en tydelig Maade beviste den rette Organisation af Jesu Kristi Kirke for Atten hundrede Aar siden, medens Meesteren selv var her paa Jorden. Derefter henlebede han Opmærksomheden paa Profetierne angaaende det store og almindelige Træfald, samt Kirkens Oprettelse i vor Tid, formedelt direkte Aabenbaring fra Himmelen.

Efter nogle Bemærkninger af Præsident Jensen sluttedes Konferencen til ubestemt Tid.

— En Neger fra Virginia, der for 30 Aar siden var Slave, er bleven valgt til Baptistpræst i Birmingham i England.

Er Bibelen en fuldstændig Vejleder for Mennesket til Salighed,

eller

er fortsat Aabenbaring nødvendig?

(Af J. M. S.)

Ovenstaaende Spørgsmaal har været bejvaret paa mange forskjellige Maader af fremragende Teologer. Den romersk-katholske Kirke gjør Fordring paa, at Bibelen ikke er fuldstændig til Menneskets Vejledning, og begrundet derpaa tager den sin Tilflugt til Traditionen, hvilken ansees for at være ligesaa guldig, som det skrevne Ord, dog overlader den begge (Bibelen og Traditionen) til Paven's egen Udlæggelse. De fleste af de protestantiske Kirkesamfund forkaste aldeles Traditionen og Paven's Ufejlsbarhed, idet de paaftaa at Bibelen er den eneste guldige Vejleder og Autoritet i religiøs Henseende. Dr. Angus siger: „Saasom de hellige Skrifter gjør Fordring paa at være fra Gud, gjøre de ogsaa Fordring paa at være den eneste Autoritet, dog for at blive i Stand til at forstaa Meningen heraf ville vi benytte fremragende Mænds Ideer og Slutninger; men ingen af disse Slutninger, nej, ikke engang alle forenet kunde blive antagne som fuldstændig Autoritet.“ Den lutheriske Biskop Grundtvig kunde tydelig se den store Ufuldkommenhed af Protestanternes Stilling, hvilken Reformatorerne forsvarede med brændende Nidkjærhed, thi han gjorde Fordring paa, at Kirken skulde vejledes ved Livets Ord og ved det udlagte Skrifterne, hvilke ere blot den døde Bogstav indtil de ere levendegjorte formedelst den Helligaand, dog ifølge hans Anskuelse, havde de apostoliske Bøger Fortrinet fremfor de andre Bøger i Bibelen, idet de vare skrevne af Apost-

lene, umiddelbart efter Frelserens Bortgang.

De Sidste-Dages Hellige ere mere liberale i deres Anskuelse, thi de anerkjende, at enhver enkelt Bog i Bibelen var fuldstændig for det Folk, som den var givet til, og svarede i alle Henseender til Djemedet for hvilket den var skreven. Som historiske Beretninger om Guds Handlemaade med heden-gangne Slægter, og som profetiske Forudsigelser med Hensyn til Fremtiden, indeholder Bibelens Bøger Instruktioner for alle Nationer og alle Tidsaldre, men idet Forhold og Omstændigheder forandres, nye Vanskeligheder indtræder og Guds Planer udfoldes, ja er Aabenbaring ligesaa nødvendig for Kirkens Vejledning nu, som nogen- sinde. Dr. Jon Pratt siger: En Troesbekendelse der forkaster ny Aabenbaring, er netop en saadan, som tilfredsstillter ham, som gjorde Oprør i Begyndelsen, thi han forstaaer tilfulde, at Gud aldrig har noget at skaffe med Troesamfund der ikke anerkjende Profeter og Aabenbarere, ved hvilke den Almægtige kunde meddele sin Vilje til alle sine Sønner og Døtre paa Jorden.“

Guds Ord, saaledes som det indeholdes i Bibelen, retfærdiggjør, ifølge vor Mening, de Sidste-Dages Helliges Paastand med Hensyn til dette vigtige Spørgsmaal. De forskellige Bøger i den hellige Skrift, hvilke underrette os om Guds forunderlige Handlemaade med sit Folk i alle Tidsaldre, vidne ogsaa om Kristi Kirkes Organisation

i den sidste Uddeling. Hvad Menneskene hovedsagelig tiltrænge i denne Tid, er ikke alene en Bibel og almindelig Tradition, udlagt eller forklaret af en Person, som er i Besiddelse af den Helligaand, men først og fremmest en direkte Kommunikation med Gud, deres himmelske Fader. En Person kan studere det skrevne Ord med Ydmyghed og stor Forsigtighed, og derved vil han formedelst den Hjælp, som den Helligaand giver, erholde megen nyttig Kundskab angaaende den evige Sandhed, ja, han vil, hvis han vandrer paa den rette Vej, blive ledet fremad og endelig opnaa evig Tilfredsstillelse. Men den Kundskab, som er nødvendig til at udføre det Arbejde, som er forenet med at indføre Tidernes Fjendes store Husholdning, kan aldrigeholdes ved Studium af literære Bærker.

Denne Paastand ville vi nu illustrere i nogle af dens Enkeltheder:

Bibelens Bøger.

Hvis der var nogen af Bibelens Bøger, hvilken Gud havde bestemt til at være en fuldkommen Lovbog, fyldestgjørende for alle Tider og Forhold iblandt Menneskenes Børn paa Jorden, saa er det ikke mere end rimeligt at forvente, at en saadan Bestemmelse paa en direkte Maade skulde findes paa nogen af den hellige Skrifts Blade. Men en saadan Angivelse kan man ikke finde i nogen af disse Bøger.

De fem Mosebøger, for Eksempel, indeholder Grundsatninger paa hvilke det jodiske Teokratie var grundlagt og en midlertidig Husholdning oprettet. I den første Del af første Mosebog finde vi nogle Regler for den patriarkalske Uddeling samt Ordinaner omtalte henhørende til den Husholdning, dog er der ingen Enkeltheder angivne desangaaende. Den sidste Del af nævnte

Bog indeholder hovedsagelig et historisk Omrids af den patriarkalske Uddelings Obergang til den mojsaiske Husholdning. De øvrige Mosebøger ere i Virkeligheden ikke mere end en ufuldkommen Beretning om Guds Handlemaade med Israels Børn, hvilke han havde udvalgt til at forkynde sin Vilje til de andre Folkeslag paa Jorden, indtil den lovede Messias aabenbaredes, og dog var den mojsaiske Husholdning kun midlertidig. Selvfølgelig var ogsaa dens Grundprinciper udjatte for Modifikation, som en ny Uddeling sølgelig vilde udfordre. Apostelen Paulus, en af Jødernes mest uddannede Mænd, er meget bestemt i sin Udtalelse vedrørende dette Emne, idet han siger: „Hvad skal da Loven? Den blev søjet til for Overtrædelse Skyld, indtil den Sød kom, hvem Forjættelsen gjældte, betjent af Engle ved en Medlers Haand. Men førend Troen kom, bevogtedes vi, indsluttede under Loven, til den Tro, som skulde aabenbares, saa at Loven er vorden vor Tugtemester til Kristus, at vi skulde blive retfærdiggjorte af Troen. Men nu Troen er kommen, ere vi ikke mere under Tugtemesteren, hvilken og gjorde os dygtige til at være den nye Pagts Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihjælskaar, men Aanden levendegjør. Men derjom den dødbringende Bogstavs Tjeneste, indgraven i Stene, stete i Herlighed, saa at Israels Børn ikke kunde betragte Moses Ansigt, formedelst hans Ansigts Herlighed, som dog skulde forsvinde: hvi skulde da ikke Aandens Tjeneste end mere være i Herlighed? Thi derjom Fordømmelsens Tjeneste var i Herlighed, er meget mere Retfærdiggjørelsens Tjeneste' overflodig i Herlighed.“

Den mojsaiske Husholdnings Love have, ifølge denne Apostels Erklæring,

ikke den ringeste Forbindelse med, eller Fordring paa, den kristelige Husholdning, nej, ikke mere end en død Mand har paa en levende Kvinde. „Den gifte Kvinde er bunden ved Love til Manden, den Stund han lever; men dersom Manden dør, er hun løst fra Mandens Lov. Ligesaa ere og I, mine Brødre! døde fra Loven ved Kristi Regeme, at I skulde blive en Andens, hans, som blev oprejst fra de Døde, paa det vi skulle bære Gud Frugt.“

Med Hensyn til det gamle Testaments Bøger behøver man kun at udtale sig i Korthed: Jojoba beskriver Israelsiternes Indtrædelse i det hellige Land. Dommernes Bøger beretter om en gjentagende Apostasi iblandt Folket, og Guds Straffedomme over de Gjenstridige, samt hans Naade mod de Sagtmodige og deres Befrielse. Samuels Bøger omtaler det profetiske Embedes Administration og guddommelige Bestemmelse, som Folket ringeagtede, og i dets Sted ønskede en Konge, hvilken Herren gav dem, nemlig Saul. I Kongernes Bøger, til hvilke Kronikerne kunne betragtes som et Anhang, ville vi finde de sorgelige Resultater af Folkets Opror og Gjenstridighed mod Profeterne, som vare sendte til dem, thi den hele Nation, efter en kort Tids Velstand under Davids og Salomons Regjering, faldt fra dens Stilling og blev ført i Fangenskab.

De poetiske Bøger ere Resultater af ædle og gudhengivne Mænds Betragtninger, og de indeholde en yndig Beskrivelse over Guds Naade i det Forbigangne, samt hans Nærværende Godhed og Trofasthed, og ligesaa Forudsigelser angaaende fremtidige Begivenheder i Guds Rige. Mange af Salmerne ere forfattede af David, og bleve benyttede af Israels Børn, naar de samlede til Fæst paa Højtiderne i Je-

rusalem. Ved disse Lejligheder udtrykte de uden Tvivl deres Taknemlighed til den algode Fader ved at synge disse skonne Sange. Jobs Bog er et Eksempel paa de første Tiders mærkværdige Begivenheder. Job opholdt sig i Landet Uz i den nordlige Del af den arabiske Ørken, og levede sandsynligvis samtidig med Tharah, Abrahams Fader. Hans Bog indeholder mange tydelige og værdifulde Undervisninger, og Spørgsmaalet er omhandlet i den, om ikke store Lidelser ere Beviser paa store Overtrædelser. Jobs Venner stadfæster dette, medens han selv, under de svære Lidelser, benægter det, og søger hen til Guds Naade og Retfærdighed. Salomons Højjang, hvilken vistnok er den bedste af de 1005 Sange, som han forfattede, udvise den ædleste Kjærlighed, som en Mand er i Stand til at nyde. Denne Sang var troligtvis forfattet da Salomon introducerede i sin Fattilse den ægyptiske Prinsesse, som en af hans Hustruer. Salomons Ordprog og Prædikener udvise stor Visdom, samt henviser Alle til ham, som er Visdommen, Sandhedens og Verdens Lys.

I alle disse Bøger finde vi Sandheden udbredt og fordelt saa talrigt og yndigt, som de funkende Stjerner paa det klare Himmelhælv, men nogen enkelt af disse Bøger kan ingenlunde blive antaget eller betragtet som en fuldendt Abenbarelse, der kunde fyldestgjøre alle Trang og Mangler i Menneskeslægtens Historie under de mange Artusinders Løb, nej, ikke mere end de for os lyjende Stjerner ere Alt, der er nødvendigt til at behjæle alle Guds Skabelser i det ubegrænsede Rum.

Vi ville nu gaa over til Betragtelse af de

profetiske Bøger

i det gamle Testamente.

Disse Bøger indeholder Forudsigelser hvilke vedrører selv de sidste Dage, thi Profetier ere Optegnelser af fremtidige Begivenheder ligejom Historien er en Optegnelse af de forbigangne. Men naar vi læse de gamle profetiske Bidnesbryd, saa burde vi vogte os for den almindelige Fejltagelse, nemlig, at Profeterne hovedsagelig beskriver de sidste Dages Begivenheder, hvilket dog i Virkeligheden ikke er Tilfældet, thi deres Profetier almindeligvis vedrørte Begivenheder paa den Tid i hvilken de selv og deres Folk levede. Af denne Aarsag vare de saa meget mere interesserede deri. Profetietierne ere ofte betragtede som, om de udelukkende tilhørte Fremtiden og, begrundet derpaa, ere der Mange, som med Engstelse skue Fremtiden imøde, medens Kjendsgjerningen er den, at de forudsigte Tildragelser for længe siden have fundet Sted og ere næsten forglemte; dog ville vi indrømme, at der endnu ere mange Profetier, som ikke ere opfyldte. Men en Ting burde vi lægge mærke til, og det er, at jo mere fjernt Begivenhederne vare, desto dunklere fremstillede de sig for det profetiske Øje. Af denne Aarsag ville vi erkjende, at om det ikke var formedelst forsat Aabenbaring, saa vilde de sidste Dages Begivenheder umuligt blive forstaaede, nej, vi kunde ingenlunde ved at læse de forste Profetier blive i Stand til at saa en klar og tydelig Forstaaelse med Hensyn til de sidste Dages mest interessante Tildragelser.

Som en Illustration af dette, ville vi henlede Opmærksomheden paa den forste Forjættelse, nemlig: „Kvindens Rød skal knuse Slangens Hoved“. Om vi følge Begivenhedernes Gang, saa ville vi finde en gradvis Udvikling af dette Løfte, indtil at Profeterne ved Guds Aands Vejledning vare i Stand

til, ikke alene at beskrive Enkeltighederne vedrørende Jesu Kristi Fødsel, Levnetsløb og Død, men ogsaa paa det mest nøjagtige beskrive Tiden for hans Komme i Kjødet. Saaledes er det med alle Profetier. De tiltager i Klarhed efter som Tiden nærmer sig for deres Opfyldelse, og derfor bevidne de i deres egen Natur, den absolut Nødvendighed af forsat Aabenbaring, ja, aldeles ligejom Morgenrødmens Straaler tilkjendegive Dagens herlige Komme. Naar vi læse de profetiske Bøger, saa burde vi altid have dette i Minde.

Profeten Jonas er en af de ældste Profeter, hvis Optegnelser ere komne ned til os, thi han levede og virkede omtrent 800 Aar før Kristus. Hans Bog er en jumarisk Beretning om den Mission, som han blev kaldet til at udføre i Staden Ninive, jaavel som den Uhydighed, som han udviste mod den Almægtige deri, at han tog en anden Vej, nemlig til Tharsis. Paa Vejen dertil opstod en trueude Storm, som havde til Følge, at Jonas i det afgjørende Øjeblik blev kastet i Søen og opslugt af en stor Fisk, der bragte ham tilbage til Stranden, hvorfra han begyndte sin Rejse. Efter denne mirakuløse Befrielse gaar han til Staden Ninive og udfører den Mission, som Herren havde anbetroet ham, hvilket havde til Følge, at Folket omvendte sig, og Herren sparede dem fra de Straffedomme, som ellers vilde have rammet dem.

Den Undervisning, som vi modtager i disse Tildragelser, er meget vigtig og lærerig; dog i sig selv vedrører denne Profeti udelukkende Folket i Ninive. Vi ville ogsaa iagttage den forunderlige Maade, hvorpaa Profeten blev befriet fra Døden. I Sandhed dette er et af de tydeligste Billeder, som findes i de hellige Skrifter, paa Kristi Begrav-

velse og Opstandelse; men dog maa det erkjendes, at om Kristus ikke selv havde forklaret denne Profeti, saa vilde den have forblevet utydelig eller dunkel. Det er saaledes ene ved fortsat Aabenbaring, at vi til Fulde kunde se Sammenligningen mellem Jonas Befrielse og Guds Søns Opstandelse. Dette Billede i sig selv er derfor et Bevis paa Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring.

Profeten Joel levede omtrent samtidig med Jonas. Han udtaler sig paa en mærkbar Maade til det jodiske Folk med Hensyn til den Odelæggelse, som skulde komme over Landet, fornemlig ved Persierne, Grækerne og Romerne. Derefter giver han Folket en Anmodning om at faste og bede, hvorved Befrielse fra de forudsagte Under kunde erholdes. I det 3die Kapitel taler han om den Helligaands Udgydelse over alt Rjod. Denne Profeti blev delvist opfyldt paa Pintsjefestens Dag i Jerusalem, da Apostlerne vare samlede i det utrykkelige Njemed, af oppebie den Forjættelse, som var givet til dem, thi da kom Aanden over dem saaledes, at de talede i forskjellige Tungemaal og profetere. I den sidste Del af nævnte Kapitel ere Tildragelser beskrevne som endnu ere fremtidige: Nationernes Samling i Josefthats Dal og deres Odelæggelse; Oprettelsen af den gamle Stad Jerusalem og den tusindaarige Fjedsregjering. Fjorend denne Profeti opfyldes er det absolut nødvendigt, at Aabenbarelse gives, hvorved Nationerne kunde blive bekendte med de sande Forhold. Saaledes er ogsaa Joels

Bog et Bevis paa Nødvendighed af fortsat Aabenbaring.

Profeten Amos levede ogsaa paa samme Tid som Jonas og Joel. Han boede i Bethel og var sendt med sit Budskab til Israels Hus. De to første Kapitler af hans Bog indeholder Forudsigelser om de Straffedomme, som skulde komme over de forskjellige Stater omkring Judæa. „Herren skal brøle fra Zion, og lade sin Røst lyde fra Jerusalem“. Dette beviiser Herrens Vrede imod nævnte Stater. De Straffedomme, der skulde ramme Syrien, Phyen, Edom, Moab og Judæa ere tydeligt omtalte i denne Bog. Profeten benytter fire Kapitler til at opmuntre Israelliterne til Omvendelse, og minder dem om hvad Gud den Almægtige havde gjort for dem. Men da hans Opmuntringer ikke havde den ringeste Indflydelse, saa fremhæver han de Straffedomme, der skulde ramme de Gjenstridige, hvilket havde til Følge, at Folket i Bethel forbød ham at profetere. Ikke desto mindre vedbliver han at profetere i Herrens Navn, og beskriver de nær forestaaende Odelæggelser. Efter at have gjort saaledes, slutter han sin Bog med nogle faa Vers, som omhandler en fremtidig Oprettelse og Herlighed, i hvilken Elomiterne og Hedningationerne skulde blive delagtige, hvilket ogsaa Apostelen Petrus hentyder til i Ap. Gj. 15, 16, 17 som en Begyndelse til Oprettelsen af Jesu Kristi Kirke. Her have vi igjen et andet Bevis paa, at fortsat Aabenbaring er nødvendig. (Fortsættes.)

— Czaren af Rusland hersker over Folk af 38 Nationaliteter, hver talende deres eget Sprog.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien
for Halvaaret, endende den 15de Maj 1890.

Konferencer.	Missionsæ- rer fra Bion.			Sø- dster.	Præ- ster.	Læ- gere.	Dia- koner.	Med- lemmer.	Totalt antal af smæl- te lokale Selsk.	Dødt.	Emigrerede.	Ibe- søttede.	Døde.	Ud- rent Selskabs- skab.	Konference- Præsidenter.	
	Ørene.	Over- præster.	Selskabs- ledere.													
Kjøbenhavn	6		9	42	10	15	4	375	446	37	9	3	6	4	C. E. Petersen.	
Narhuz	4	1	8	39	9	11	3	345	405	38	7	16			J. Jensen.	
Aalborg	3		2	15	9	5	3	200	232	27	9	2	3		C. M. Jensen.	
Føland	1				2				20							
Danmark	14	1	19	1	98	28	31	10	938	1105	102	25	21	9	4	
Norge:																
Kristiania	9	2	8	1	60	23	24	7	605	719	35	17	6	9	D. S. Berg.	
Stockholm	8		7	1	85	48	45	17	1204	1399	98	23	19	14	1	N. P. Anderjøn.
Gøteborg	7		10		40	27	34	16	454	571	22	15	4	8	1	N. P. Renström.
Skaane	5		6		7	12	12		243	274	31	3	5	6		L. A. Halgren.
Sverige	20	2	23	1	132	87	91	33	1901	2244	151	41	28	28	2	
Totalsum	43	3	50	3	290	138	146	50	3444	4068	288	83	55	46	6	

Dødsfald.

Hans Franzen døde i Moroni den 18de April 1890 efter en Uges haarde Lidelser. Han blev født i Skagen den 19de Januar 1837, annammede Evangeliet den 14de Maj 1878, emigrerede til Utah 1880 og døde i fuld Tro paa Evangeliet. Hustru og fem Børn føler Tabet af en god og kærlig Fader.

Indhold.

Tale af Eldste Adolph Anderjøn	273	Konferencen i Narhuz	282
Guds Nands Tilkjendegivelse	279	Er Bibelen en fuldstændig Vejleder for Mennesket til Salighed, eller er fortsat Aabenbaring nødvendig?	283
Red. Anm.:		Statistisk Rapport	288
Den rette Inspiration	280	Dødsfald	271
Afløsning	282		
Dette Aars andet Emigrantselskab	282		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Feldsted, Lorenzengade 14, 1ste Sal

Trukt hos J. E. Bording (B. Peterien).